

LIBRIS

We know
books

JULIA QUINN

BRIDGERTON

ÎNDRĂGOSTITĂ DE DOMNUL BRIDGERTON

POVEȘTEA LUI COLIN

Traducere din limba engleză
ANCA MIHĂILESCU

LITERA
București

Prolog

Pe data de 6 aprilie, în anul 1812 – exact cu două zile înainte de a implini 16 ani –, Penelope Featherington s-a îndrăgostit.

A fost, într-un cuvânt, palpitant. Lumea s-a cutremurat. Inima i-a tresăltat. Momentul a fost copleșitor, i-a tăiat răsufierea. Iar ea a putut să își dea seama cu oarecare satisfacție că bărbatul în cauză – un anume Colin Bridgerton – s-a simțit exact la fel.

O, nu partea cu dragostea. El cu siguranță nu s-a îndrăgostit de ea în 1812 (nici în 1813, 1814, 1815 sau – fir-ar să fie, nici între anii 1816 și 1822 și cu siguranță nu în 1823, când a fost oricum plecat din țară tot timpul). Dar lumea lui s-a cutremurat, inima i-a tresăltat, iar Penelope a știut fără urmă de îndoială că rămăsese și el cu răsufierea tăiată. Preț de zece secunde bune.

O căzătură de pe cal poate provoca toate aceste senzații.

S-a întâmplat după cum urmează:

Ea ieșise la o plimbare în Hyde Park cu mama și cu cele două surori mai mari, când simți o huruială mare sub picioare (vezi mai sus: partea cu cutremuratul). Mama ei nu era foarte atentă la ea (arareori o făcea), așa că Penelope se îndepărtă pentru un moment, ca să vadă ce se petrecea. Restul familiei Featherington era adâncită în conversație cu vicontesa Bridgerton și cu fiica ei, Daphne, care tocmai începuse al doilea sezon la Londra, așa că se prefăceau că ignorau huruiala. Familia Bridgerton era într-adevăr o familie importantă, iar conversațiile cu membrii ei *nu* trebuiau ignorate.

În vreme ce Penelope ocolea un copac cu un trunchi deosebit de gros, zări doi călăreți îndreptându-se spre ea, galopând ca mânați de draci sau ce altă expresie foloseau oamenii pentru idioții călare cărora nu le păsa de propria siguranță. Penelope simți cum inima începe să îi bată mai tare (ar fi fost dificil să își țină pulsul liniștit la vederea unei scene atât de palpitate și, în plus, asta îi permitea să spună că inima i-a tresăltat atunci când s-a îndrăgostit).

Apoi, într-una dintre acele stranii schimbări ale sortii, vântul se înteteți destul de brusc și îi ridică boneta (pe care, spre supărarea mamei ei, nu o legase cum trebuia, pentru că panglica o zgâria sub bărbie) și *pleosc!* o aruncă direct în fața unuia din călăreți.

Penelope icni (i se tăie răsuflarea), și apoi bărbatul căzu de pe cal, aterizând cât se poate de neelegant într-o baltă cu noroi din apropiere.

Ea se grăbi spre el, fără să se gândească, strigând ceva din dorința de a se interesa de soarta lui, dar ea bănuia că nu reușise să scoată decât un țipăt gătuț. El trebuia să fie, desigur, furios pe ea, pentru că reușise, în fapt, să îl doboare de pe cal și să-l acopere de noroi – două lucruri care în mod garantat puneau orice domn în cea mai proastă dispoziție proastă. Dar, când el se ridică în cele din urmă, îndepărtând orice bucată de noroi care putea fi desprinsă de pe hainele lui, nu se apucă să se răstească la ea. Nu o certă usturător, nu țipă și nici măcar nu se uită urât.

El râse.

El râse.

Penelope nu avea prea multă experiență cu râsul bărbătesc, și puținele lucruri pe care le știa nu erau foarte frumoase. Dar ochii acestui bărbat – o nuanță destul de intensă de verde – erau plini de amuzament în timp ce își ștergea o pată destul de jenantă de noroi de pe obraz, și el zise:

– Ei bine, nu am fost foarte priceput, nu-i așa?

Iar în acea clipă, Penelope se îndrăgosti.

Când își regăsi glasul (care, observă ea destul de rușinată, se întâmplă la trei secunde bune după ce orice persoană cât de cât inteligentă ar fi răspuns), reuși să murmure:

– O, nu, eu ar trebui să mă scuz. Boneta mi-a zburat direct de pe cap și...

Ea se opri din vorbit când își dădu seama că el, de fapt, nu se scuzase, așa că nu prea avea rost să îl contrazică.

– Nu a fost nici un deranj, zise el și îi oferă un zâmbet destul de amuzat. Eu... O, bună ziua, Daphne! Nu știam că ești în parc.

Penelope se răsuci pe călcâie și se trezi față în față cu Daphne Bridgerton, care stătea lângă mama ei.

– Ce ai făcut, Penelope Featherington? șuieră aceasta imediat, și Penelope nu putu să îi răspundă cu obișnuitul „Nimic!”, pentru că, în realitate, accidentul fusese complet din vina ei și tocmai se făcuse de răs în fața unei persoane care era în mod evident – judecând după expresia de pe chipul mamei ei – un burlac deosebit de eligibil.

Nu că mama ei ar fi crezut că ea ar avea vreo șansă cu el. Dar doamna Featherington avea speranțe matrimoniale mari pentru fetele ei mai în vârstă. În afară de asta, Penelope nici măcar nu fusese încă prezentată în societate.

Dar, chiar dacă doamna Featherington intenționa să o certe în continuare, nu mai avea cum să o facă, pentru că asta ar fi însemnat să nu mai acorde atenție foarte importantei familiei Bridgerton, din rândul căreia, își dădu Penelope iute seama, făcea parte și bărbatul în prezent mânăjit cu noroi.

– Sper că fiul dumneavoastră nu a fost rănit, îi spuse doamna Featherington lui Lady Bridgerton.

– Sunt cât se poate de bine, interveni Colin și făcu un pas lateral expert, înainte ca Lady Bridgerton să îl poată copleși cu grija ei maternă.

Prezentările fură făcute, dar restul conversației era neimportant, în mare parte pentru că tânărul Colin își dădu iute seama că doamna Featherington era o mamă interesată să își mărite bine fiicele. Penelope nu fu deloc surprinsă de retragerea lui grăbită.

Dar răul fusese făcut deja. Penelope descoperise un motiv ca să viseze.

Mai târziu în aceeași seară, ea revăzu în gând întâlnirea pentru a mia oară și își dădu seama că ar fi fost frumos să poată spune că se îndrăgostise de el în timp ce el îi săruta mâna înaintea unui dans, ochii lui verzi sclipind diabolic în timp ce el îi strângea mâna un pic mai tare decât s-ar fi convenit. Sau poate că s-ar fi putut întâmpla în timp ce el călărea avântat prin mlaștina bătută de vânt, iar acesta să nu fie nici un impediment, pe când el (mai bine zis, calul său) se apropia de ea în galop, singura lui intenție (a lui Colin, nu a calului) fiind să ajungă lângă ea cât mai repede.

Dar nu, ea se apucase să se îndrăgostească de Colin Bridgerton când acesta căzuse de pe cal și aterizase în fund într-o baltă cu noroi. Era cât se poate de neobișnuit și cât se poate de romantic, dar exista în toată treaba asta și o anume dreptate poetică, pentru că din ea nu avea să se nască nimic.

De ce să irosești romantismul pe o dragoste care nu are să fie niciodată împărtășită? Mai bine să păstrezi prezentările în mlaștinile bătute de vânt pentru oameni care chiar ar putea avea un viitor împreună.

Și, dacă Penelope știa ceva, acel ceva era faptul că, la 16 ani fără două zile, viitorul ei nu îl includea pe Colin Bridgerton pe post de soț.

Ea pur și simplu nu era genul de fată care să atragă un bărbat ca el și se temea că nu avea să fie niciodată.

Pe 10 aprilie în anul 1813 – exact cu două zile înainte de a împlini 17 ani –, Penelope Featherington își făcu debutul în societatea londoneză. Ea nu își dorise acest lucru. O implorase pe mama ei să o lase să mai aștepte un an. Ea era cu cel puțin douăsprezece kilograme mai grea decât ar fi trebuit să fie și fața ei avea îngrozitoarea tendință de a erupe în pete ori de câte ori era agitată sau emoționată, ceea ce însemna că avea *mereu* pete, pentru că nimic pe lumea asta nu putea să o agite mai mult ca un bal londonez.

Încercă să își aducă aminte că frumusețea era doar până sub piele, dar asta nu îi oferea scuze utile când se certa singură pentru că nu știa niciodată ce să le spună oamenilor. Nu exista nimic mai deprimant decât o fată urâtă și fără personalitate. Iar în primul an pe piața matrimonială, exact așa era și Penelope. O fată urâtă fără – o, foarte bine, trebuia să-și acorde măcar *un pic* credit – sau cu foarte puțină personalitate.

Adânc în sinea ei, știa cine era, iar acea persoană era deșteaptă, bună și adesea amuzantă, dar, cumva, personalitatea ei se pierdea mereu pe drumul de la inimă la gură, iar ea se trezea spunând ce nu trebuia sau, mai adesea, nespunând absolut nimic.

Pentru ca lucrurile să fie chiar și mai puțin îmbucurătoare, mama lui Penelope refuza să o lase să-și aleagă rochiile, și, atunci când nu era îmbrăcată în obișnuitul alb, pe care îl purtau cele mai multe dintre tinere (și care, evident, nu se potrivea deloc cu tenul ei), era obligată să poarte galben, roșu și portocaliu, toate fiind culori care o făceau să arate cât se poate de nefericit. Singura dată când Penelope sugerase verde, doamna Featherington își plantase ambele mâini pe șoldurile mai mult decât generoase și declarase că verdele era prea melancolic.

Galbenul, declarase doamna Featherington, era o culoare *veselă*, iar o fată *veselă* avea să își găsească iute un soț.

Penelope decisese atunci pe loc că era mai bine să nu încerce să înțeleagă modul în care funcționa mintea mamei ei.

Așa că se trezi îmbrăcată în rochii galbene, portocalii și ocazional roșii, deși aceste culori o făceau să arate în mod clar nefericită și nu se potriveau defel cu ochii ei căprui și cu părul ei cu nuanțe arămii. Nu putea să facă nimic în privința asta, așa că decisese să zâmbescă și să suporte și, dacă nu reușea să afișeze un zâmbet, atunci măcar să nu plângă în public.

Lucru pe care, constată ea cu o oarecare mândrie, nu îl făcea niciodată.

Iar dacă asta nu ar fi fost de ajuns, 1813 era anul în care misterioasa (și fictiva) doamnă Whistledown începuse să își publice

Ziarul de societate de trei ori pe săptămână. Ziarul acela constând dintr-o singură foaie devenise instantaneu o senzație. Nimeni nu știa cine era doamna Whistledown în realitate, dar toată lumea părea să aibă o teorie în privința asta. Timp de săptămâni – chiar luni, de fapt –, toată Londra n-a mai vorbit despre nimic altceva. Ziarul fusese împărțit gratuit timp de două săptămâni – suficient cât să captiveze lumea bună –, ca apoi dintr-odată să nu se mai livreze, iar băieții cu ziarele să ceară exorbitanta sumă de cinci penny pentru un exemplar.

Dar deja nimeni nu mai putea trăi fără doza aproape zilnică de cleveteală, și toată lumea plătea cei cinci penny.

Undeva, o femeie (sau, poate, speculau oamenii, chiar un bărbat) se îmbogățea rapid.

Ce deosebea *Ziarul de societate al doamnei Whistledown* de alte fițiuci cu știri din lumea bună era faptul că autorul oferea numele complet al personajelor. Nu se ascundea în spatele unor abrevieri precum Lord P... sau Lady B... Dacă doamna Whistledown voia să scrie despre cineva, atunci îi folosea numele complet.

Iar când doamna Whistledown a vrut să scrie despre Penelope Featherington, a și făcut-o. Prima apariție a lui Penelope în *Ziarul de societate al doamnei Whistledown* suna după cum urmează:

Nefericita rochie a domnișoarei Penelope Featherington a făcut ca amărâta fată să arate ca un fruct prea copt din familia citricelor.

Desigur, o lovitură dureroasă, dar o afirmație cât se poate de adevărată.

A doua apariție în ziar nu se dovedi mai bună.

Dinspre domnișoara Penelope Featherington nu se auzi nici o vorbă, iar asta nu e de mirare! Biata fată părea să se înecă printre volanele rochiei ei.

Nu era ceva, se temea Penelope, care să îi sporească popularitatea.

Dar sezonul nu fusese un dezastru complet. Existau câțiva oameni cu care părea să poată vorbi. Lady Bridgerton, în special, părea să o placă, și Penelope descoperi că putea adesea să îi spună fermecătoarei vicontese lucruri pe care nici nu visa să i le spună mamei ei. Prin intermediul lui Lady Bridgerton, ea o cunoscuse pe Eloise Bridgerton, sora mai mică a dragului ei Colin. Eloise abia împlinise 17 ani, dar mama ei îi permisesese, cu multă înțelepciune, să își amâne debutul în societate cu un an, deși Eloise avea trăsăturile plăcute ale familiei Bridgerton și farmec din abundență.

Iar, în timp ce Penelope își petrecea după-amiezile în salonul verde și crem al reședinței Bridgerton (mai adesea însă, în dormitorul lui Eloise, unde cele două fete râdeau, chicoteau și discutau cu mare seriozitate câte-n lună și-n stele), se trezi că avea din când în când câte o întâlnire cu Colin, care, la 22 de ani, nu se mutase încă din casa familiei în apartamentul său de burlac.

Dacă Penelope avusese impresia că îl iubea înainte de asta, nu se compara cu ce începu să simtă pentru el după ce ajunsese să îl cunoască. Colin Bridgerton era amuzant și fermecător, avea ceva de glumeț nepăsător care făcea femeile să ofteze, dar, mai presus de orice...

Colin Bridgerton era drăguț.

Drăguț. Așa un cuvântel caraghios. Ar fi trebuit să fie banal, dar cumva i se potrivea perfect. Avea întotdeauna ceva drăguț de spus către Penelope, iar, când ea își găsi într-un târziu curajul să îi și răspundă (altceva în afară de obișnuitele saluturi de bun venit sau rămas-bun), el chiar ascultă. Ceea ce făcu ca lucrurile să fie mai ușoare data următoare.

Până la finalul sezonului, Penelope constată că el, Colin Bridgerton, fusese singurul bărbat cu care ea reușise să poarte o întreagă conversație.

Asta era iubirea. O, asta era iubire, iubire, iubire, iubire, iubire, iubire. O repetiție caraghioasă de cuvinte, poate, dar asta era exact ce mângălea Penelope pe ridicol de scumpa hârtie de scris,

dimpreună cu cuvintele „Doamna Colin Bridgerton“, și „Penelope Bridgerton“, și „Colin, Colin, Colin“. (Hârtia ateriză în foc de îndată ce Penelope auzi pași pe coridor.)

Cât de minunat era să simți iubire – chiar și unilaterală – pentru o persoană drăguță. Te făcea să te simți atât de sensibil.

Desigur, nu strica faptul că tânărul Colin arăta, la fel ca toți bărbații Bridgerton, fabulos de bine. Avea părul castaniu renumit al familiei Bridgerton, gura largă și zâmbitoare a familiei, umerii lați, înălțimea de aproape doi metri și, lucru valabil în cazul lui Colin, cei mai devastatori ochi verzi văzuți vreodată pe o față omenească.

Genul de ochi care bântuiau visurile unei fete.

Iar Penelope visa, visa și iar visa.

Luna aprilie a anului 1814 o găsi pe Penelope din nou la Londra pentru un al doilea sezon și, deși atrăsese același număr de pețitori ca în anul precedent (zero), sezonul nu fusese, ca să fie sinceră, chiar atât de rău. Ajutase și faptul că pierduse aproape douăsprezece kilograme și acum putea să spună că are „rotunjimi plăcute“ în loc să se considere „hidos de umflată“. Nu era nici pe departe idealul de suplețe feminin care domina vremurile, dar măcar se schimbase suficient cât să justifice achiziționarea unei garderobe complet noi.

Din nefericire, mama ei insistase din nou pe nuanțe de galben, portocaliu și ocazionalele pete de roșu. Și, de data asta, doamna Whistledown scrisese:

Domnișoara Penelope Featherington (cea mai puțin stupidă dintre surorile Featherington) a purtat o rochie de un galben lămâie care ne-a lăsat un gust acru în gură.

Ceea ce măcar părea să sugereze că Penelope era cel mai inteligent membru al familiei ei, dar complimentul era destul de ambiguu, într-adevăr.

Însă Penelope nu era singura care intrase în colimatorul acerbului comentator de bârfe. Bruneta Kate Sheffield fusese comparată cu o margaretă pârlită în rochia ei galbenă, iar Kate se căsătorise cu Anthony Bridgerton, fratele mai mare al lui Colin – și pe deasupra și viconte!

Așa că Penelope încă spera.

Ei bine, nu chiar. Știa că tânărul Colin nu avea să se însoare cu ea, dar măcar dansase cu ea la fiecare bal și o făcuse să râdă și când și când reușise și ea să-l facă să râdă, iar asta trebuia să fie de ajuns.

Și așa, viața lui Penelope continua. Avu parte de un al treilea sezon, apoi de al patrulea. Surorile ei mai mari, Prudence și Philippa, își găsiră în sfârșit soți și se mutară. Doamna Featherington încă spera că Penelope avea să facă o partidă, deoarece și Prudence, și Philippa avuseseră nevoie de cinci sezoane ca să-și găsească soți, dar Penelope știa că ea era destinată să rămână fată bătrână. Nu ar fi fost drept să se mărite cu cineva când ea era în continuare la fel de disperat de îndrăgostită de Colin. Și, poate, undeva în adâncurile minții ei, în cel mai îndepărtat colț, ascuns în spatele conjugării verbelor franceze pe care nu reușise să o stăpânească niciodată și a aritmeticii pe care n-o folosea niciodată, ea încă avea o minusculă fărămă de speranță.

Până în *acea* zi.

Chiar și acum, șapte ani mai târziu, ea încă se referea la ea ca la *acea* zi.

Se dusese la casa familiei Bridgerton, așa cum o făcea adesea, ca să ia ceaiul cu Eloise, cu mama și cu surorile acesteia. Era chiar înainte ca fratele lui Eloise – Benedict – să se însoare cu Sophie, doar că el nu știa cine era ea în realitate – și, ei bine, asta nu avea importanță, doar că era singurul mare secret din ultimul deceniu pe care doamna Whistledown nu reușise niciodată să-l descopere.

În fine, ea pășea prin holul de la intrare, ascultându-și picioarele bătând pe dalele de marmură, îndreptându-se spre ieșire. Își aranja pelerina și se pregătea să parcurgă pe jos scurta distanță spre casa

ei (chiar după colț), când auzi glasuri. Glasuri de bărbat. Glasuri de bărbați din familia Bridgerton.

Erau cei trei frați Bridgerton mai mari: Anthony, Benedict și Colin. Purtau una dintre acele conversații pe care le au de regulă bărbații, în care se bombăne mult și se iau în râs unii pe alții. Lui Penelope îi plăcuse întotdeauna faptul că Bridgertonii interacționau în felul ăsta. Erau așa o familie!

Penelope îi putea zări prin ușa din față deschisă, dar nu auzi ce spuneau până când nu ajunse în prag. Iar ca mărturie a sincronizărilor ei prost alese, care o chinaseră toată viața, prima voce pe care o auzi fu a lui Colin, iar cuvintele nu erau deloc binevoitoare.

– ... Cu siguranță, nu am de gând să mă însor cu Penelope Featherington!

– O! exclamă ea, sunetul alunecându-i de pe buze încă înainte să se poată gândi, și chițăitul străpunse aerul ca un fluierat în falset.

Cei trei bărbați Bridgerton se întoarseră spre ea cu chipuri identice de îngrozite, iar Penelope știa că ea tocmai pășise în ceea ce aveau să fie, cu siguranță, cele mai îngrozitoare cinci minute din viața ei.

Ea nu zise nimic preț de ceea ce i se păru o eternitate, apoi, în sfârșit, cu o demnitate pe care ea nici nu visa că ar poseda-o, se uită tintă spre Colin.

– Nu ți-am cerut niciodată să te însori cu mine!

Obrajii acestuia se transformară din roz în roșii. Deschise gura, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Era, constată Penelope cu o satisfacție ironică, probabil singura dată în viața lui în care rămăsese fără cuvinte.

– Și nici nu am..., adăugă ea și înghiți convulsiv, nu am spus nimănui că vreau ca tu să mă ceri.

– Penelope, reuși Colin în sfârșit să rostească. Îmi pare rău!

– Nu ai pentru ce să te scuzi, zise ea.

– Nu, insistă el. Ba da. Ți-am rănit sentimentele și...

– Nu știai că eram acolo.

– Chiar și așa...

– Nu o să te însori cu mine, zise ea, și vocea i se păru stranie și goală. Nu e nimic rău în asta. Și nu mă voi mărita cu fratele tău Benedict.

Benedict încercase în mod clar să nu se uite la ei, dar deveni brusc atent la asta.

Penelope își strânse pumnii pe lângă corp.

– Nu îi rănesc sentimentele spunând că nu am de gând să mă mărit cu el. Ea se întoarse spre Benedict și se forță să i se uite în ochi. Așa este, domnule Bridgerton?

– Desigur, răspunse Benedict iute.

– Atunci, e stabilit, zise ea încordată, uluită că pentru prima dată își găsisse cuvintele potrivite. Nu au fost rănite sentimente. Acum, dacă mă scuzați, domnilor, aș vrea să mă întorc acasă.

Cei trei domni se dădură pe dată la o parte ca să o lase să treacă, și ea ar fi reușit să scape, doar că dintr-odată Colin izbucni:

– Nu ai o cameristă?

Ea scutură din cap.

– Locuiesc chiar după colț.

– Știu, dar...

– O să te conduc, zise Anthony elegant.

– Chiar nu e nevoie, milord.

– Fă-mi pe plac, zise el pe un ton care îi sugera foarte clar că nu avea de ales în chestiunea asta.

Ea aprobă din cap, și amândoi porniră în jos pe stradă. După ce trecură de trei case, Anthony spuse pe un ton straniu de respectuos:

– El nu știa că erai acolo.

Penelope simți cum își strânge buzele la colțuri – nu de supărare, ci dintr-un sentiment obosit de resemnare.

– Știu, răspunse ea. Nu e genul care să se poarte cu cruzime. Presupun că mama voastră l-a tot bătut la cap să se însoare.

Anthony încuviință din cap. Intențiile lui Lady Bridgerton de a-și vedea fiecare dintre cei opt copii în căsniciile fericite erau legendare.